

Nr 27
Anul I 1991
12 pagini
5 lei

DAVID
LEE ROTH

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

TOP DISCO

7 / 91

• Așa cum am anunțat, concertul lui Rod Stewart a avut loc în ziua de 18 iulie pe stadionul MTK din Budapesta în organizarea firmei internaționale MULTIMEDIA. Pentru că vineri noaptea am povestit pe scurt cele văzute și auzite, le voi rezuma pentru cei care nu ascultă emisiunea. Mai întâi o știre culeasă din revista franceză „Podium Hit“ (iulie) care anunță cititorul, că Rod Stewart va cînta pe 18 iulie la Nîmes! Vă dați seama ce am simțit cînd am văzut această programare. Telex, fax la organizații cu ajutorul Agenției MARA și iată confirmarea, putem pleca. Să nu uităm că luna trecută, deși s-au vîndut 40.000 de bilete pentru concertul Yes, aceștia n-au venit, iar decomandarea s-a făcut cu 40 de ore înaintea spectacolului! Așa se petrec des lucrurile în „show-

mai puțin cunoscută la vecini decît la noi. Cei din fața scenei (cîteva mii) participau mai intens, tribunele fiind mai reținute. Gianna n-a fost bisată dar ea a revenit cu încă o piesă și pentru a-și prezenta trupa. La 21,30 cu un mars orchestral și anunțuri pe bandă prin care se vestea sosirea vedetei, a apărut pe scena (rearanjată) pe care scria „Vagabond Heart Tour“ formația și apoi Rod Stewart interpretînd primul său mare hit, „Maggie May“. A continuat cu „Rhythm Of My Heart“ și apoi cu „Sweet Little Rock'n'Roller“. Au fost aproape 2 ore fără respiro. Trei costume schimbate, începînd cu vesta galbenă, continuînd cu cea viu colorată și în fine cea verde. • Instrumentiști excelenți care au avut și ei porțiuni pentru a-și etala calitățile. • Vocaliștii „background“ de mare

ceeași noapte Rod Stewart a părăsit Budapesta cu avionul său personal. • Rachel Hunter, frumoasa, tinăra și neozeeleză soție a fost singura care a mai acordat cîteva scurte interviuri ziariștilor. • Astfel s-a aflat că înainte de nuntă a semnat (oare?) un contract cu viitorul soț prin care se angaja să nu aibă pretenții materiale în caz de divorț! O critică vehementă pe predecesora Kelly Emberg care pretinde 12 milioane! • Revenind la concert prețurile biletelor erau între 600 și 1.300 de forinți. • Se găseau discuri, casete, CD-uri, postere, fotografii cu Gianna Nannini și Rod Stewart în cel puțin 20 de locuri. • Mi s-a pus o întrebare interesantă de către cineva de la agenția de impresariat: „În România s-ar umple un stadion pentru Rod Stewart?“. Gîndindu-mă la prețul pe care l-ar avea bilețul (minim 1.000 de lei) am ezitat să răspund. Transmit mai departe întrebarea către Voi, cititorii! Ce ziceți? • Ascultînd acum caseta concertului am realizat că titlul de „Vagabond Heart“ este impropriu, deoarece sînt mult mai multe cîntece din trecut, ca „Hot Leggs“, „Some Guys Have All The Luck“, „Baby Jane“, (poate singura la care a falsat!), „First Cut Is The Deepest“, „Tonight's The Night“, „Do You Think I'm Sexy“, „Twistin' The Night Away“ sau „Do You Like Good Music“ („Sweet Soul Music“), aceasta din urmă o adevărată declarație de credință pentru că se știe ce influență a avut și are asupra lui Stewart muzica „soul“. Varianta de concert de la „Every Beat Of My Heart“ mi s-a părut mai spectaculoasă decît cea de pe disc (ca și alte melodii de altfel). Inițial mi-am propus doar două-trei cuvinte despre concert, și iată că m-am lungit. În fond, decît să traducem relatarea unui astfel de eveniment din altă revistă, dacă tot am făcut drumul (pe buzunarul propriu) mai bine să povestesc ce am văzut. Pe 22 august, la Monsters Of Rock sper să fim mai mulți și atunci vom compara opiniile. • Să nu uit: la spectacole pe stadioane este foarte util să ai un binoclu! • Alte știri culese din „Bravo“, „Pop Express“ și „Rock & Folk“. • Lansare pentru un nou disc cu Gamma Ray intitulat „Sigh No More“ în septembrie. • Coroner nou — „Metal Vortex“. • John McEnroe și Pat Cash au făcut echipă cu Steve Harris și Nicko McBrain de la Iron Maiden, nu pentru a juca dublu la tenis, ci pentru a înregistra o versiune nouă a piesei „Rock'n'Roll“ din repertoriul Led Zeppelin. Încasărlle rezultate din vânzarea singlăului vor fi donate în cadrul unui proiect mai amplu, „Rock For Armenia“. • Madonna și Debra Winger vor juca împreună într-un film despre baseball-ul feminin. Debra va deține rolul principal, iar Madonna va cînta cel puțin două melodii. • Sha-

Antren și blonde la DISCO CLUB CASTEL BAVARIA

In (complexul) Caraiman (din Mamaia), am descoperit discoteca cu același nume care aparține firmei Vica Alexander S.R.L. Sunetul și luminile, erau modeste urmind ca ulterior să fie îmbunătățite. D.-J. sînt Olivian Ruse și Nica Dobje. Programul se desfășoară între orele 21-4. Această discotecă vrea să susțină stabilitatea cuplului, anunțînd astfel reducerea „întrării“ pentru perechi.

Discoteca HIPODROM — Hotel LIDO Mamaia

doe Stevens, interpretul principal din serialul „Max Monroe“ nu este actor ci prezentatorul celebrei emisiuni muzicale radio „American Top 40“. • Albumul „HorrorScope“ al grupului Overkill este anunțat tot pentru la toamnă, dar se poate întimpla să apară și mai devreme. • Andy Nye

(keyboards) la M.S.G. pînă anul trecut) și Clive Burr (fost baterist la Iron Maiden) s-au decis să creeze un nou grup, care la această oră nu are încă nume. • La Londra a avut loc decernarea premiilor „International Rock Awards“. La festivitatea cu pricina, multă lume bună. Au susținut recitaluri ZZTop și Scorpions. Titlul de „cel mai bun chitarist“ l-a obținut Steve Vai, Roddy Bottum (Faith No More) a fost primul clasat la instrumente cu clape iar colegul său Mike Bordin la baterie.

Pagină realizată de M. G., C. T. și A. P.

ROD STEWART

biz!“ Sunetul și luminile au fost fără cusur. Au fost în total 4-5 microfoani și asta cînd dinamicul Rod alerga după mingile de fotbal pe care obișnuiește să le suteze către public. Dar să o luăm în ordine. La orele 20 a început să cînte surpriza serii, Gianna Nannini. Era lumină încă, afară. Timp de 50 de minute am ascultat mai toate succesele solistei italiene,

clasă. • Pe gazon se dansa, în tribune se cînta. • Foarte mulți turiști din Germania, Austria, Italia și evident Marea Britanie au venit la concert. Am stat chiar lingă o familie de englezi care știau absolut toate melodiile idolului lor. • Finalul a fost cu „Sailing“ (pe 35.000-40.000 de voci) și „Stay With Me“. • În a-

De 6 ori pe săptămîină, în „Marea Neagră“

Am intrat în Marea Neagră... dar nu și la apă! Semnalele furtivoase pe care le așteptam dinspre (Galaxia) Krypton se diluaseră, în (restaurantul) „Marea Neagră“, într-o suavă muzică de café-concert.

Începutul programului de bar, la ora 23, este marcat de apariția unor valuri înalte (de peste 1,70 m) a căror unduire reprezintă o garanție pentru calitatea „Magic Show“-ului.

Cu dezvoltură și aplomb (în 4 limbi de circulație internațională) actrița Corina Voicu, de la Compania de comedie ARCA, se instalează la timonă.

Apoi, respirația mea suferă... se taie... la numărul de echilibristică prezentat de Duo Albu,

cuplu ce se impune prin profesionalism.

Din nefericire, sunetul reglat neglijent (eufemistic vorbind), dă de furcă, în special, soliștilor. Logic, în aceste condiții experiența are un rol hotărîtor. Astfel, Anastasia Lazariuc, Gheorghe Gheorghiu și naistul Constantin Văduva (acompaniat de formația Krypton) lasă spectatoriilor o bună impresie. Soții Mariana și Camil Popa, deși au în repertoriu melodii cu priză la public (grecești), sînt coplesiti de „neinspirată“ sonorizare. Nereușind să treacă peste șocul Legii fondului funciar, Mihai Constantinescu își (ne) amintește de „casa din deal“; deși veche această

„proprietate“, încă (!!!) mai place.

Umorul de calitate al grupului Vouă (Gabriel Radu, Șerban Drăgușanu, Adrian Vișinescu și Adrian Fetecău) este bine „implementat“ în realitate. (Am reținut propunerea de modificare a imnului național: Descurcă-te, române!).

Fiecare apariție a trupei de balet Feeric Fantasy constituie o surpriză, la aceasta contribuind, în primul rînd, coregrafia inspirată realizată de Cristina Constantinescu, costumele bine alese (modelele aparținînd tot coregrafului) și melodiile propuse ca temă.

Categoric, programul de bar oferit la restaurantul „Marea Neagră“ din Mamaia, nu poate

plăce amatorilor de vulg și de kitsch-uri. În final, kryptonii vă invită la un atractiv program cu muzică de dans (da, ați citit bine).

Restaurantul „Marea Neagră“ aparține firmei Cristina Ingrid S.A., iar patron este, profesorul de muzică, Emilian Șerban. Firma și-a propus să ofere consumatorilor o servire bună, o gamă variată de produse și un program artistic reușit. Intrarea costă 200 de lei, programul începe la ora 22 și... o știre de ultimă oră furnizată chiar de prezentatoarea Corina Voicu: în curînd îl veți putea vedea în „Marea Neagră“ și pe Cătălin Crișan.

POP
Rock'n Sport

Supliment editat de „Presa liberă“ în asociere cu cotidianul societății „Curierul național“

Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „Coresi“ București

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

FREE. Grup britanic născut în 1968 care în numai doi ani a atins oala celebrității. A apărut din noianul de trupe care abordează blues-ul britanic. Inițial erau Paul Kossoff (chitară), a decedat în 1976 în urma unui atac de cord produs după mai mulți ani de consum de droguri), Paul Rodgers (solist vocal), Andy Fraser (bas) și Simon Kirke (tobe). Primele două albume au prins partea de mijloc a topurilor: „Tons Of Sobs” (1969) și „Free” (1969), iar la al treilea le-a adus consacrarea internațională, datorită, în primul rând superhit-ului „All Right Now” (pe L.P.-ul „Fire And Water” din 1970). Atunci, locul 4 în State și 2 în Marea Britanie. Kossoff a fost declarat de mai mulți specialiști drept cel mai valoros chitarist de blues al lumii. În 1971 s-au despărțit temporar, iar în 1972 au revenit. Înaintea despărțirii au înregistrat albumul „Highway” (1970) iar după „Free At Last” (1972) și „Heartbrea-

ker” în 1973, Kossoff și Fraser au plecat din nou fiind înlocuiți de basistul japonez Tetsu și John „Rabbit” Bundrick la keyboards. Kossoff a mai încercat o dată să reia activitatea, dar n-a mers, așa că a fost cooptat și Wendell Richardson de la Osibisa. Fraser n-a făcut mare lucru cu Andy Fraser Band și apoi cu Sharks. Tetsu a ajuns în trupa lui Rod Stewart, The Faces, iar „Rabbit” a acompaniat The Who în câteva turnee. Rodgers și Kirke au constituit Bad Company. Alte piese de top (numai britanic): „My Brother Jake” (1971 pe 4), „Little Bit Of Love” (pe 13 în 1972), „Wishing Well” (pe 7 în 1973) și iar „All Right Now” (pe 15 în 1973) care a revenit în topuri și în 1991.

GEORDIE. Nu întâmplător apare acest nume aici. Solistul vocal Brian Johnson fiind actualul vocalist de la AC/DC. Grupul britanic provine din Newcastle și a reunit o serie de succese la începutul anilor '70 activând puțin în umbra celor de la Slade, reprezentanți ai pop-rockului european. În 1982 au încercat să revină cu versiunea proprie a lui „Nuthush City Limits” care n-a avut o soartă prea fericită. Colegii lui Brian Johnson erau Vic Malcolm (chitară), Tom Hill (bas) și Brian Gibson (tobe). Albume: Hope You Like It (1972), Don't Be Fooled By The Name (1973) și Save The World (1974).

GANG GREEN. Chris Doherty (vocal, chitară) și-a condus trupa din Boston timp de 9 ani printr-o serie de spectacole șocante, dar de succes. Au înregistrat o versiune a hit-ului „Living Loving Maid” (Led Zepelin) și n-a sunat rău. Au lucrat cu Warren Island Symphony Orchestra la melodia „Ballad” inclusă pe albumul „Older... Budweiser”. Influențele cele mai variate se resimt pe

FREE

albumul din 1990, „Can't Live Without It”.

GIRLSCHOOL. Grupul feminin londonez a dat mari speranțe fetelor la începutul deceniului trecut făcându-le să creadă că și ele pot fi dure pe scenă. Trupa a luat ființă la școală unde erau colege Kim McAuliffe (solistă și chitaristă) și basista Di'Enid Williams cu numele inițial de Painted Lady. Au devenit Girlschool când au apărut Kelly Johnson (chitară, voce) și baterista Denise Dufort. Au impresionat mulți impresari și astfel au obținut contract cu firma Bronze concertind în deschidere cu colegii de la Motörhead.

Ambele grupuri au avut o piesă de Top 5 în Marea Britanie (în 1980) când au înregistrat în comun o piesă veche, „Please Don't Touch”. Vic Maile a produs albumul „Demolition” (1980) și „Hit And Run” (1981), iar Nigel Gray a lucrat cu ele la „Screaming Blue Murder” din 1982. Gil Weston a înlocuit-o pe Williams la bas și voce, dar și alte schimbări s-au produs de-a lungul anilor care au diluat mu-

zica grupului.

GUN. Cvintet scoțian care a fost primit cu mare satisfacție de presa britanică la primul album, „Taking On The World” pentru că reunea orientări AC/DC, Def Leppard și Bruce Springsteen, Prince, Simple Minds și chiar Beatles. Cam asta a declarat și solistul Mark Rankin revistei „Hot Metal”. Aparițiile „live” au consistență și merită atenție.

GIRLSCHOOL

MUZICA SE FURĂ (IV)

PREȚUL PERICOLULUI

Bani, bani, bani! Pentru fanii unui grup, pasiunea nu are preț. Între cumpărarea sentimentală a unui Led Zep japonez cu 700 de franci și aceea a unui super-fals disc de aur... rechini au toate posibilitățile de a stoarce bani de la cumpărătorul prea credul. Ca să nu mai vorbim de faptul că raritatea care face valoarea piratului nu e de cele mai multe ori decît o iluzie...

Nu există un indiciu de preț sigur în materie de pirat. Totul depinde în cele din urmă de tipul de furnizor cărui a te poți adresa. Fără nici o îndoielă, piratul este un document rar și, vorba dicționarului „ceea ce e rar, e scump”. În plus, el se adresează unei clientele de fani, care nu se uită la preț atunci cînd e vorba de grupul adulat; ceea ce lasă cîmp liber de manifestare speculanților. Pe parcursul anchetei noastre am mai precizat că piratul este fără îndoielă, „cel mai ușor de vîndut și aceasta, în intervale foarte scurte de timp, care pot uneori să se limiteze la numai câteva zile”. Atunci cînd îți place ceva nu mai stai să numeri, nu-i așa?

Are loc astfel o selectare a clientelei, normală de altfel și

nu neapărat elitistă. Criteriile care intră în discuție sînt: proveniența documentului, evenimentul pe care îl ilustrează, tirajul anunțat, popularitatea grupului sau a artistului. Acum zece ani se puteau întîlni prețuri foarte variabile. Acum nu se mai poate vorbi de așa ceva. Într-o vreme, casetele de 60 de minute costau 60 de franci, iar cele de o oră și jumătate, 90 de franci. În ceea ce privește discurile de vinil, produse în mod curent în S.U.A., prețurile sînt mult mai mari. De pildă, un dublu album „live” cu Mick Jagger și Joe Satriani a ajuns la 1.500 și chiar 2.000 de franci.

Unii piratîși își anunță tirajul: „editat în 800 de exemplare”. Dar, de cele mai multe ori în circulație se află de 20 de ori mai multe. Cine poate crede că un producător de „piratîși” se poate limita la un număr mic de exemplare?

Discurile compact afișează tarife destul de stabile: 250 de franci — un album simplu și 500 franci — unul dublu, prețurile fluctuînd moderat în funcție de origine și furnizori. Trebuie subliniat faptul că, pe acest suport cu calitate sonoră ireproșabilă, piratîșii nu au scrupule să imprime concerte „live” și alte documente care, ele însele, lasă mult de dorit.

De multe ori este vorba de o simplă înregistrare de pe un disc de vinil. Paraziții, pierderi de viteză, pauze și tot felul de defecte de înregistrare pe platină. Piese rare și prețioase se detașează de rest, mai ales cînd este vorba despre CD-uri provenite din Japonia. Printre ele, putem cita un dublu Led Zep-

pelin la 700 de franci, un METALLICA excelent, din turneul „And Justice For All”, la 800 franci și o selecție de piese inedite (10 titluri) ale grupului MÖTLEY CRÛE, la 1.500 de franci.

Ilicite sînt și înregistrările promotionale „live” destinate circulației între rețelele oficiale de înregistrare și posturile de radio care le difuzează sub autorizație.

Iar această rețea, a interceptorilor „promo” s-a dezvoltat pretutindeni în anii '80, fapt

care a determinat scăderea cererii, pentru adevărații piratîși. Publicul hard pare să fie mai puțin sensibil, în ciuda scăderii prețurilor și a calității excepționale a unor documente. Acum doi sau trei ani, mai puteai întîlni tarife de 1.500 de franci în S.U.A. sau de 2.000 franci în Franța. În momentul de față însă, poți cumpăra fără probleme un triplu liver al lui AEROSMITH cu 600 sau 700 de franci sau al lui JOURNEY și Billy Idol cu 400 sau 500 de franci.

În sfîrșit, pentru a încheia capitolul prețurilor, trebuie să știi că există un real trafic al discurilor de aur. Trebuie distinse „veritabilele” de „falsuri”. Prima categorie poate costa de la 2.000 de franci (Billy Idol) pînă la 4.000 de franci, un AEROSMITH („Permanent Vacation”).

În fine, stăruirile ating virfuri de necrezut. Un ROLLING STONES (perioada „Gimme Shelter”) se poate vinde cu 15.000 franci, un Hendrix cu 100.000 de franci, iar un BEATLES, cu 200.000 de franci.

Punerea lor în circulație nu se face decît cu prilejul licitațiilor, în condiții extrem de precise și în deplină legalitate.

Și totuși, există și discuri de aur false. Circulă în număr mic (pînă la afacerea să pară credibilă) și prețul lor este destul de piperat. Așadar, atenție!

Traducere și adaptare de EMMA POPA

Jack Russell, (GREAT WHITE) :

„E zero ! Tipii care comercializează aceste discuri-pirat, îi fură pe fani, ne fură și pe noi ! Cumpărătorii plătesc adesea foarte scump un produs de calitate mediocră. Există în circulație înregistrări pirat realmente execrabile, care, dau o imagine falsă asupra grupurilor. Nu putem permite circulația acestora atîta vreme cît noi petrecem luni de zile în studiouri pentru a finisa sunetul grupului. E un atentat la munca noastră. Este fur t calificat și, din acest punct de vedere nu există și nu vor exista „fani”. NICIODATĂ !”.

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Foarte tirziu s-a aflat că insulele Bahamas au fost alese ca loc de filmare de dr. Walter Strach de la Bryce Hammer din motive pur financiare. Strach a găsit soluția aceasta pentru a-i scuti pe Beatles-i de o parte din taxele care urmau a fi plătite, dorind să scoată cit mai mulți bani din Marea Britanie înainte ca oficialitățile de la impozite să pună mina pe ei. Beatles-ii au sponsorizat călătoria lui Strach în Bahamas, unde acesta a înființat împreună cu Walter Shenson o companie fictivă intitulată Cavalcade Productions. Scene gratuite au fost filmate în Bahamas doar pentru a impresiona și a motiva de ce filmul nu a fost făcut în Anglia. Desi metoda nu fusese tocmai ortodoxă, dr. Strach susținea că ea nu era ilegală. După ce a fost depozitată o sumă importantă la o bancă din Bahamas, la Londra a izbucnit un mic

scandal. Unul din șefii de la Bryce-Hammer, James Isherwood, a folosit niște bani în scopuri personale de la compania Woodfall Productions, această firmă fiind cea care făcuse filmul „Tom Jones”. Isherwood a părăsit compania, dar scandalul l-a speriat pe Brian, care l-a contactat pe Lord Goodman, consilierul primului-ministru, pentru a-i cere sfatul. Goodman l-a sfătuit să dizolve compania Cavalcade și să plătească neîntârziat taxele, ceea ce s-a și întâmplat. S-a dovedit că diversivunea Bahamas nu a avut nici un rost, Beatles-ii nerezând să salveze nici un penny.

Pentru oricare din lucrătorii angajați pentru filmul „Help!” nu era greu de sesizat că ceva îi făcea pe băieții stupizi. Directorul Richard Lester știa cu siguranță că Beatles-ii erau în timpul filmărilor suficienți de bine drogați cu marijuana. Vesnicia lor hăhăială, plus desele plimbări la cabine pentru „a face o partidă de ris” (to have a laugh) erau suficiente pentru ca cineva să își facă o imagine asupra a ceea ce se întâmpla în spatele tuturor aparențelor de băieți buni. Semintele pe care le sădise Bob Dylan în vara anterioară au înflorit în mințile infierbintate de drog ale celor patru. Efectele marijanei și chiar Dylan însuși par a fi prezenți pe coloana sonoră a filmului „Help!”, pentru că acum, în loc de a ride doar în fața prizei de drog, s-au inspirat muzical din „ea”. Piesa lui John, „You've Got To Hide Your Love Away”, este extrem de dylanese în imaginea poetică și chiar în sound, chitara acustică înlocuind muzicuța bine cunoscută a cantautorului. Pentru prima oară lui George Harrison i s-a permis să iasă din umbra celor doi compozitori autorizați ai grupului (John și

Paul), albumul conținând și două piese ale lui: „You Like Me Too Much” și „I Need You”.

Au fost două cintece care au stîrnit un mare interes: unul compus de Paul, revelație pentru public și o piatră de hotar pentru formație. Era la începutul verii lui 1965, tocmai cînd se finisa coloana sonoră a filmului. Paul s-a trezit cu greu și s-a așezat la pian, compunînd imediat, dintr-o suflare, întregul cîntec. „Yesterday” nu a fost inclus pe versiunea americană a LP-ului „Help!”, așa cum a apărut și în Marea Britanie.

A fost editat doar un single (de Capitol) în septembrie 1965.

„Yesterday” nu a făcut să vibreze doar fanii Beatles-ilor, ci o întreagă scală de gusturi muzicale și vîrste. A fost primul cîntec al Beatles-ilor care a captat atenția pieței muzicale adulte și l-a atestat pe Paul în calitatea sa de compozitor. Bineînțeles că adepții înrăiți ai zgomotelor (vs. rock'n roll) și fanii au primit cu scepticism acest cîntec, dar cu toate acestea single-ul respectiv a devenit cu 2.500 de ediții (discuși purtînd nume diferite), pînă în 1980, cel mai „înregistrat” cîntec din istorie.

Celălalt cîntec, textul aparținînd lui John, era titlul filmului. Fiind compus special în acest scop, nimeni nu a dat atenție versurilor destul de neobișnuite, un adevărat strigăt al singurătății și disperării, mult mai percutant decît „I'm A Loser” și tot nimeni nu a înțeles de ce tocmai John îl scrisese.

GABRIELA SEICARU

(Va urma)

BEING FOR THE BENEFIT OF MR. KITE

For the benefit of Mister Kite there will be a show tonight at trampoline.

The Hendersons will all be there late of Pablo Fanques fair, what a scene.

Over men and horses hoops and gadders lastly through a hogs head of real fire.

In this way Mister K. will challenge the world.

The celebrated Mister K. performs his feat on Saturday at Bishopgate.

The Hendersons will dance and sing as Mister Kiteflies through the ring don't be late.

Messrs K. and H. assure the public their production will be second to none.

And of course Henry the horse dances the waltz.

The band begins at ten to six when Mister K. performs his trick without a sound.

And Mister H. Will demonstrate ten somersets he'll undertake onnsolid ground.

Having been some days in preparation a splendid time is guaranteed for all.

And tonight Mister Kite is topping the bill.

David Pistrui ne serie

„Probabil vă puneți întrebarea de ce este interesat un tânăr american de soarta României. Dacă-mi priviți mai atent numele, veți înțelege. M-am născut în America, dar am aflat foarte devreme despre tradiția și forța culturii românești. Călătoriile mele în țară m-au convins că se pot face multe. Sint implicat în trei domenii — muzică, educație și afaceri. Produc, cînt și comercializez grupuri, discuri, video-casete pentru propria firmă, din Chicago, WHITE RECORDS. Scriu și cînt pentru Terminai White și Double D. Muzica noastră circulează în întreaga lume: America, Europa, Japonia, America de Sud. Pe plan educațional, mi-ar place să predau în România și America. Sint partenerul unei companii din New York, MEDIA ONE.

Să revin la muzică. Evoluția rock-ului din România se află la debut. Pentru a dezvolta o scenă rock competitivă e nevoie de multă muncă. Tot ce vă pot ruga, implora chiar este să vă păstrați identitatea! Nu fiți obsedați să semănați cu altcineva. Aveți baze puternice, emoționale — folosiți-le!

(Despre proiectele lui D. Pistrui am relatat în nr. 20 al revistei, așa că ne vom opri la impresiile lui după ultima vizită în țară).

„ROCK '91” a fost o idee și un fapt foarte interesant. Am văzut cit entuziasm, cit energie există în tineri. E încurajator pentru viitor. Am auzit o varietate de stiluri, de la hard rock curat la rock românesc și avangardă. Aș fi dorit ca unii fani să fie mai receptivi la diversitatea stilistică. Un festival trebuie să ofere această varietate publicului. Trebuie să respectăm orice efort creativ pentru că rock-ul este o artă. Montarea, sunetul,

luminile, fanioanele și pancartele au creat o atmosferă demnă de anul 1991 (în România). Trăiesc cu speranța că mă voi putea implica la ediția următoare. De asemenea, programele muzicale radio cresc calitativ. Din acest motiv produc emisiunea CHICAGO — BUCHAREST, TUR — RETUR ROCK AND ROLL ca parte a progra-

mului FRIDAY NIGHT LIVE. Am făcut echipă cu Andrei Partos pentru a promova elemente ale muzicii americane. Scopul nostru (al kolegei mele, actrița Carmen Trocan și al meu) este să furnizăm cit mai multe date despre stilurile a-bordate azi aici, în „TOP 40”, în cel de „ROCK ALTERNATIV” și altele. Vrem să împăr-

țășim cu voi muzica și bucuria! Sper ca și posturile tinere din București să crească. Mi-ai plăcut Uni-Fan Radio, Radio Contact și Radio Nova, în această ordine. Constat că există o concurență între ele și asta le va face să fie mai bune în timp.

În concluzie România a făcut un drum lung pînă aici și are de parcurs anul și mai lung de aici încolo. E important să știți că acest aspect e valabil pentru toate țările. Cheia succesului o reprezintă OAMENII. Trebuie

să tragem tare, să ne păstrăm o atitudine pozitivă, să lup-tăm”.

Mulțumesc and Te iubesc! Keep listening to Tur-Retur Rock and Roll”.

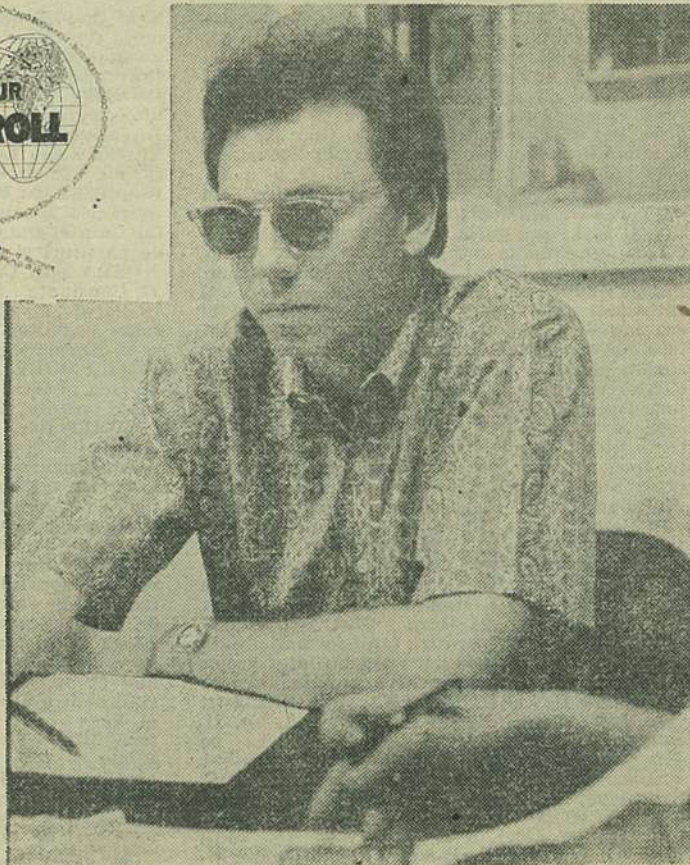
DAVID PISTRUI

Nota trad. Am sărit doar pa-sajele care laudau publicația de față. Așteptăm noi corespun-dențe din Chicago.

A. E.

Carmen Trocan

David Pistrui

BUCUREȘTI '91

Interviuri – impresii – opinii

Horia Moculescu

„Deși sînt președintele juriului la secțiunea creație nu am să vorbesc despre această parte a concursului. Am să mă refer la segmentul de festival ce nu-mi aparține — la interpretare. Vei vedea, însă, că interpretarea și creația au multe puncte de legătură. Ca o primă impresie? Ce să spun? Parcă... nu ne-am trezit. Vrem ceva, dar nu putem avea încă ceea ce vrem. Este și greu să avem, atît timp cît interpretii sînt foarte speriați. Asta m-a surprins la ei. Dacă la 23 de ani interpretează piesele în maniera anilor '60, ce să mai așteptăm de la compozitori a căror vîrstă... Interpretii ar trebui să fie ca niște flăcări, ca niște fulgere. În realitate ei sînt niște... păpădii. Publicul a sesizat acest lucru și a reacționat ca atare. Fie a ie-

șit din sală, fie, din respect, a ascultat liniștit, fără, însă, să aplaude. Și, slavă Domnului. Acum, nici eu și nici interpretul nu mai avem nici o scuză. Putem compune fără restricții, putem interpreta fără restricții. Singura condiție este, ca totul să fie de calitate. Între mine compozitor și dumneata public există un translator. Acesta este interpretul. Dacă el știe să prezinte piesa e O.K. El are un rol important. Poate să ridice sau să distrugă piesa. Un exemplu, în acest festival, ar fi Donella Del Monaco de care a ris o sală întreagă. El, dar Sandra? Să nu-mi spui că Sandra este cine știe ce mare cîntăreață, dar știe să pună în valoare tot ce are ea mai de calitate. Mizează pe asta și cucerește. Deci, un interpret de talia Sandrei mă ajută, în timp ce un altul mă poate distruge. Pînă în acest moment (sfîrșitul celei de-a doua serii de concurs — n.n.) nu avem decît niște xero-

xuri-interpreți, care nu fac altceva decît să ia niște piese și să le interpreteze fără să-și aducă nici un fel de contribuție. Or, eu am nevoie să construiești alături de mine. Revin la Sandra. Ea are la activ, la bază piese bune, dar valoarea pieselor ea o dă. Ea nu cîntă șlagăre. Știi de ce? Pentru că ea trăiește în Germania și în această țară nu se poartă șlagărul latin. Nu se poartă din două motive. Nu le place și nu sînt capabili să-l scrie. Pe ei dacă-i scoți din marșul acela de 1-2-3 — s-a terminat. Dar, ei au ce nu avem noi. Un suport liric extraordinar și foarte bine construit ca sound. Dacă te rog, n-ai să-mi poți fredona, acum, una din melodiile interpretate de Sandra. Înșă, sala a fost în picioare, pentru că ea a cîntat formidabil. Noi, compozitorii români, cerem și melodie, pentru că așa sîntem noi latin și cumsecade. De asta sîntem în halul în care sîntem, că sîntem prea latini și prea cumsecade.

HORIA MOCULESCU și ANTON SUTEU — greii din juriul de la care așteptăm exemple compozitice pentru concursuri internaționale!

Adrian Daminescu

— Care este impresia dumneavoastră despre festival?

— Am o satisfacție deosebită că festivalul se desfășoară în această sală, chiar dacă ea mai păstrează încă amintiri triste. Este minunat ca pe scena Sălii Palatului să cînte Sandra, Boney M, Al Bano și Romina. Păcat însă, să trebuie să spun că în tot acest festival există și lucruri mai puțin minunate. Se observă, printre altele, lipsa de profesionalism a inginerilor de sunet. Mai sînt și alte „defecțiuni” organizatorice, aparent neimportante, dar care te introduc în scenă într-o stare de nervi.

— Ce ne puteți spune despre piesa pe care ați interpretat-o?

— Trebuie să recunosc că la început nu mi-a suris deloc compoziția lui Tircolea pe versurile Ginei Teodorescu. Mi se părea că are o doză prea mare de românism în ea. Doream ca melodia să-și păstreze caracteristicile de stil, dar să depă-

sească anumite limite, să nu pară plafonată. Am constatat că Tircolea este un om maleabil cu care se poate lucra. Melodia este însuflețită într-o proporție de 50 la sută de compozitor și 50 la sută de mine, interpret.

— Cu ce ochi privește englezii muzica românească?

— Îi consideră pe compozitorii noștri foarte buni în materie de muzică de film, dar nu în muzică pop, rap...

— Recunosc muzica noastră ușoară?

— Nu.

— O ignoră?

— Nu. Ei îi stimează pe compozitorii români, dar consideră că muzica pe care o fac este de un gen aparte și că nu are prea multe căi de ieșire.

— Credeți că se poate vorbi de o integrare a muzicii ușoare românești în circuitul muzical internațional?

— Cînd vom scrie din nou șlagăre, putem spera și la o lansare internațională. Compozitorii români nu mai trebuie să învețe muzică. Ei știu muzică. Păcatul lor este că știu prea

multă muzică și că sînt mereu interesați să aducă în creațiile lor cît mai multe armonii, totul să fie o linie contrapunctică întortocheată. Publicul vine la un astfel de spectacol să se relaxeze. Nu-l interesează încă o complicație pe care o aduce Daminescu sau un alt solist care cîntă complicat. Cel mai mare șlagăr a fost „Marina, Marina” cu cea mai cumplită melodie, dar cel mai mare șlagăr. Are, practic, 3 note. Da, dar astea sînt notele. Noi vrem să arătăm lumii că știm muzică. Cea mai mare greșală. Prietenul meu cel mai bun — Horia Moculescu — îmi spunea că șlagărul este cel care se cîntă cu un deget pe pian. Așa este. Tot ce se cîntă ușor este asimilat.

— Cum vi s-a părut publicul?

— M-a deranjat că nu-și apreciază în primul rînd vedetele lui. Pentru acest public este bun doar ce e de „dincolo”, chiar dacă se întimplă să fie sub nivelul unuia de-al nostru. Ei bine, „dincolo” publicul asimilează foarte greu ce nu este al lui. Trebuie să fii foarte bun pentru a te impune.

GABRIEL COTAȘU — flori pentru un recital muncit și mult comentat.

Lui DIMITRU MOROȘAN ceva nu-i miroșea prea bine încă înaintea jurizării...

ANGELA SIMILEA încercuită, pardon, înconjurată de fani și flori...

CRISTINA TOPESCU s-a luptat eroic cu microfoane, modiste, partener, croncari, fotografi. Cîteva rețușuri efectuate de Shipra înaintea unui nou atac.

Marcel Dragomir

— A trecut o săptămînă de la închiderea Festivalului „București '91”. În calitate de compozitor, cu ce ochi priviți, acum, acest festival?

— Este foarte bine că s-a reluat tradiția organizării unui concurs internațional. Eram singura țară, dintre cele considerate socialiste, care nu aveam un astfel de concurs, deși de talente nu duceam lipsă. Sigur, s-au înregistrat și o serie de minusuri legate de organizare, participare, melodicitate — și aici o parte din vină o purtăm și noi compozitorii. Înșă, cu toate aceste minusuri care ne aparțin și pe care le recunoaștem, festivalul a fost, totuși, o sărbătoare pentru publicul iubitor al muzicii ușoare, căci pe scena Sălii Palatului s-au perindat, timp de o săptămînă, artiști soliști străini cîți nu au fost la noi în 15 ani. Și este de remarcat că nu au fost niște interpreți oarecare. Sandra —

în plină ascensiune și formă muzicală, Al Bano și Romina — mai proaspeți ca oricînd și toți ceilalți care au făcut deliciu acestor spectacole. Numai pentru asta și tot a însemnat foarte mult.

— Spuneți că unele dintre minusurile festivalului se datorează și compozitorilor. În ce sens?

— După Revoluție a existat o avalanșă a muzicii străine, o îndreptare a gustului publicului către această muzică. Asta ne-a cam pus pe gînduri. Am început să căutăm stiluri care nu ne sînt proprii și, astfel, ne-am depersonalizat. Publicul spectator, ca de fiecare dată, cu intuiția lui formidabilă a remarcat această carență. Eu cred că ar trebui să ne păstrăm tradiția și filonul melodic, iar șlagărul să-și ocupe locul de atribut al muzicii ușoare. Și ar mai fi ceva... să nu credem că sonoritățile și orchestrațiile pot suplini lipsa de melodie.

— În răspunsul la prima întrebare ați afirmat că festivalul înseamnă foarte mult prin faptul că a adus în fața publi-

cului o serie de vedete ale muzicii de gen. Acesta să fi fost oare scopul festivalului?

— Nu. Scopul propus nici nu a fost atins. La ora actuală se poartă discuții între specialiști în legătură cu viitorul muzicii ușoare românești. Problema se pune dacă să se meargă în continuare pe genul de compoziții prezentate în festival sau fiecare compozitor să-și păstreze linia și stilul astfel încît diversitatea să dea o privire de ansamblu asupra creatorilor de muzică din țara noastră și să facă și obiectul aprecierii publice.

— Credeți că a existat vreo rafinare din partea compozitorilor în participarea la acest festival?

— Tînd să cred că da. Și asta din două motive. În primul rînd, preselecția s-a anunțat foarte tîrziu, iar în al doilea rînd, mulți neavînd experiența concursurilor internaționale au fost puțîn derutați în alegerea stilului și melodiilor. Poate că pentru următorul concurs internațional, compozitorii vor înțelege că nu trebuie să alerge după un alt stil, după un alt gen.

— În ultima perioadă se constată o tendință a compozitorilor de a-și etala în creațiile lor toată „știința” muzicală de care dispun. Să fie oare pe cale de dispariție șlagărul?

— În timp ce unii compozitori tot căutînd un alt stil se depersonalizează, alții își doresc o personalizare excesivă, ceea ce-i face să uite că piesa trebuie să aibă o trăsătură definitorie — accesibilitatea, calea cea mai scurtă către inima ascultătorului. Noi nu sîntem nemuritori. Noi trăim atît cît trăiesc și piesele noastre. Iar omul oricît de vesel ar fi el în viață, oricît de optimist, tot are momente de lirism în care își dorește să asculte un șlagăr.

Culese de O. DELADI

MIRABELA DAUER, MARCEL DRAGOMIR și DAN IOAN PANȚOIU — o echipă de succes, așteptînd verdictul.

BUCUREȘTI '91

Interviuri – impresii – opinii

OLIA — apariție agreabilă, prietenoasă, ca toți cei din lagărul nostru.

IAR...

Al treilea număr în care am oferit spațiu Festivalului bucureștean! Au apărut multe articole în presă între timp și poate data viitoare le vom grupa pentru prietenii noștri fideli, care iată ne scriu impresiile proprii și bine fac. Refuzul unora de a accepta criticile, chiar cind sint constructive ne surprinde iar diversitatea de păreri confirmă utilitatea acestui „serial”. Fotografii noastre merită felicitări! Greta POPE să nu fie supărată pentru greșeala din nr. 26. Trimitem mielu'!

PĂREREA MEA

Timp de cinci zile am fost martorii unei manifestări, ce a vrut să se constituie într-un regal al muzicii ușoare românești. Cele trei foruri organizatoare s-au străduit din plin să facă din Festivalul „BUCUREȘTI '91” un eveniment muzical de talie europeană, aducind vedete mai mari sau mai mici, sau chiar foste. Lucru laudabil, de altfel, ca și ideea de a traduce prezentările. Dar, s-ar părea că dilematismul nu ne părăsește, pentru că traducătorii încă nu au învățat că, în limba engleză, femininul lui nephew (nepot) este niece (nepoata). Astfel, nepoata celebrului cântăreț italian Mario del Monaco a ajuns nepot (nephew). Iar „Uniunea Compozitorilor” a ajuns sindicat (union). Dar dacă acestea ar fi singurele probleme!!

Trecind la partea muzicală să analizăm cele două concursuri pe rând:

Concursul de interpretare nu mi-a produs nici o surpriză, lucrul lesne de înțeles, întrucât surprize nu aveau de unde să apară. Școala pentru interpreți ai genului nu avem, iar fără școală nu pot apărea decât autodidacți. Ei sînt bine intenționați, dar nu știu să frazeze o melodie, pentru că nu-i cunosc forma, nu știu să respire unde trebuie, nu știu că un cîntec nu se zbiară de la început pînă la sfîrșit, în speranța că auditoriul va fi impresionat.

Am remarcat la cei cinci finaliști, în special la fete, o lipsă de abilitate vocală, datorată lipsei de studiu, și pe ici-colo ceva falsuri.

Păcat că juriul nu a înțeles să încurajeze tinerii ca „Tea”. Chiar dacă nu sînt pe gustul lor, oricum nu seamănă cu Pompilia Stoian sau Ilina Cerbacev. Nu cred că muzica ușoară românească va progresa pe această cale, cel puțin în domeniul interpretativ.

Oricum, premiile ar trebui să fie foarte consistente în situația actuală, cînd o ținută vestimentară îi costă pe tinerii interpreți salariul lor sau al părinților lor, pe cel puțin o lună de zile.

Secțiunea de creație s-a caracterizat anul acesta printr-o sterilitate muzicală, și mai ales melodică, ieșită din comun. Cu

doau excepții, Ion Cristinoiu și Dan Dimitriu, restul pieselor au fost destul de asemănătoare ca platitudine muzicală. Cu regret am constatat că unul dintre puținii compozitori la care mă așteptam să apară bine, a trecut la genul lirico-dramatic boulevardier, pentru că nu pot caracteriza altfel piesa lui George Natzis. De remarcat Gabriel Bassarabescu, cu un stil personal, cel puțin în peisajul românesc.

Festivalul a fost asezonat și cu ceva muzică lăutărească.

În privința premiantului M. Pechea, țin să-mi exprim tot respectul. Ascensiunea sa de la șef de orchestră, ce a avut turnee în peste 30 de hoteluri de toate categoriile, la titlul de premiant al unui Festival internațional, este demnă de un roman. Iată, stimați compozitori, ce cu greu trudiți pe cărările notelor muzicale (ceea ce nu se poate spune despre Pechea), cum se ajunge la succes. Oare cum o fi reușit M. Pechea să scrie o orchestratie demnă de Mezzoforte, cînd el, în afara de a cînta cu saxofonul după ureche, nu a mai învățat și altceva folositor intrale muzicii? Să-i aparțină într-adevăr orchestratia și piesa cîntată de Greta Pope, sau este „Imprumutată” de pe vreun compact disc, necunoscut membrilor juriului?

În ceea ce privește organizarea, dacă tot a avut bani, Ministerul Culturii putea pune o pază, pentru ca scena să nu se coloreze atît de tare și penibil cu persoane care se sulau pentru a face semne celor din sală, sau mai grav, pentru a inoportuna cu pupături pe cei ce cîntau. S-ar putea ca unii dintre invitații străini a doua oară să nu mai vină!

Oricum, organizatorii s-au străduit, ba chiar au găsit în persoana domnului Constantin Duțu un regizor remarcabil. După aparițiile baletelor sale am trăit cîteva momente de panică. Desprinsă cert din festivalul „Cîntarea României”, baletetele Domniei Sale au impresionat prin penibil, și o nepotrivire totală între muzică (Mezzoforte, Weather Report), și

ceea ce susține dînsul că ar fi coregrafie. Oricum, în comparație cu ansamblul „Codreanca” de clasă internațională, într-adevăr, baletetele sale sînt desuete și de o calitate mai mult decît îndoielnică. Spre regretul meu, C. Duțu i-a luat locul binecunoscutului regizor Bițu Fălticineanu, care oricum avea mult mai multă experiență în introducerea soliștilor prin dreapta scenei, și evacuarea lor prin stînga.

Dar, adunînd toate evenimentele la un loc, trebuie să mulțumim organizatorilor pentru minunatul recital al Sandrei, și lui Michael Cretu pentru calitatea extraordinară a muzicii și a profesionalismului de care amîndoi dau dovadă.

Să sperăm că la ediția următoare nu vom mai avea vedete de la anticariatul muzical al Europei (Boney M), sau mai rău, interpreți străini care nu știu să cînte decît pe bandă (Olia).

Imi asum toată răspunderea pentru cele afirmate în articol.

DAN CREIMERMAN

AL BANO și ROMINA POWER — au convins că sîntem foarte aproape de „muzica leggera” italiană (și la propriu și la figurat)

Top-ul invitațiilor străini

Realizat de cititorul nostru RĂZVAN-LIVIU CODOREAN, București

5 p. Al Bano și Romina Power; Gheorghe Hristov, 4 p. Greta Pope; Sandra, 3 p. Mauro; Geff Harrison, 2 p. Boney M. 1 p. Gibson Brothers. O p. Restul invitațiilor care nu s-au ridicat peste nivelul cîntăreților de local, dovedindu-se doar cîntăreți, nu staruri.

P.S. Dacă ar fi trebuit să plătesc invitații, as fi acordat următoarele sume: 50 000 dolari; 40 000 dolari; 12 000 dolari; 7 000 dolari; 5 000 dolari; între 100 și 1 000 dolari.

Sincer să fiu, în afară de sumele pentru primele două locuri, aș fi plătit doar dacă mi s-ar fi impus. În rest, nu i-aș fi invitat.

Cititorii ne scriu despre festival

BANU SOTIR CLAUDIU (Sinaia): „Dacă Festivalul internațional — „București '91” ar fi avut o organizare mai bună, prezentatori mai capabili, ar fi fost totul de nota 10. Așa... nu pot să acorde note decît pe capitele. Nota 4 pentru prezentatori (mai ales pentru Ursulescu), nota 5 pentru sunetiștii de la televiziune, nota 7 oamenilor „din umbră” ai Sălii Palatului, nota 10 pentru soliștii străini și încă un 10 pentru juriile concursului de Miss”.

PAVEL LUMINIȚA (București): „Aproape de ora 0. Pe scena Sălii Palatului apar doi luceferi. Unul pătrunde în inimi și te înfloară, unul trece prin fața ochilor și îi înlăcrimează. Și unul și celălalt au o strălucire atît de puternică încît te ingenunchează. Parcă florile și aplauzele sînt prea puține, deși scena este acoperită de flori multicolore, iar sala aplaudă din plin. E deja ora 1.00. Vocea lor continuă să vibreze, să se lovească de pereții sălii pline. Ce au cîntat? Cit au cîntat? Parcă totul a fost un vis. Fiecare notă a lor mă doare și mă mingie în același timp. Mi-e

somn. Inchid ochii, dar pianul, vocea puternică ce urcă și coboară pe gamă cu o ușurință uimitoare nu-mi dau voie să adorm. Al Bano și Romina Power. Doi luceferi ce se topec și se contopesc pentru a forma Luceafărul de pe cerul muzicii.

CLAUDIU SEDER (Hunedoara): „...3 iulie 1991. Sala Palatului. O seară de neuitat. Un excelent recital susținut de Sandra. Un adevărat star. Prezența scenică, prezența fizică, felul în care știe să conducă publicul ne-a dovedit că este un artist care se respectă. Ar trebui și noi (impresari, realizatori de emisiuni de divertisment, soliști, compozitori) să învățăm cîte ceva de la acest star al muzicii internaționale. Sandra, nu putem decît să-ți mulțumim pentru seara excelentă pe care ne-ai dăruit-o și sperăm ca asemenea seri să mai existe”.

Fotografiile de la Festival au fost realizate de LIVIU MĂNECAN, LIVIU POPESCU și DAN VATAMANIUC

ELENA CIRȘTEA a revenit în țară pentru a-și primi „sancțiunea” din partea compozitorului G. Mărgărint și a organizatorilor. Apare disidența în muzica ușoară?

ION CRISTINOIU — fericit pentru premiul și pentru reușita glumă a prezentatorului.

FOTOGHICITOARE

răspunsuri

**Tina
Turner**

**Kim
Basinger**

**Michael
Douglas**

Madonna

**Don
Johnson**

**Patrick
Swayze**

**Bruce
Willis**

**Vanilla
ICE**

**Tom
Cruise**

**Matthais
Reim**

**Sylvester
Stallone**

**Tom
Selleck**

Tragerea la sorti a cîștigătorilor
va avea loc joi, 1 august 1991